

σα ἐκαὶ ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν διώκτην μου ἀργὰ σηκωνόμενον ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ πορευόμενον εἰς τὸ ἵπποστάσιον. Ἐγὼ ἐστάθην ὑπὸ κάτω μίξ δρυὸς καὶ παρητήρουν, ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο νὰ μὲ πιᾶσῃ, ὁ δὲ καιρὸς παρήρχετο, ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ θερμὸς καὶ αἱ μυῖαι κατὰ χιλιάδας ἤρχισαν νὰ κάθηνται εἰς τὰ αἰμοστάζοντα πλευρά μου, ὅπου οἱ περνιστῆρες εἶχον ἐμπηχθῇ. Προσέτι ἤρχισα νὰ πεινῶ, διότι δὲν εἶχον φάγει τίποτε ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ πρωῒ, εἰς δὲ τὸν ἀγρόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἤμην, δὲν ἦτο χόρτος ἀρκετὸς διὰ μίαν χῆνα νὰ χορτάσῃ. Ἐπεθύμουν νὰ πλαγιαίσω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐφίππιον δεμένον σφιγκτὰ διὰ λωρίδος περὶ τοῦ σώματός μου, δὲν ἤδυνάμην νὰ εὐρῶ ἀνάπαυσιν, ἔπειτα οὐδὲ σταλαγματιὰ νεροῦ ὑπῆρχε νὰ πῶν, ὥστε εὐρισκόμενον εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν μέχρι σχεδὸν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Τὰ ἄλλα πωλάρια ἦλθον οἱ ὑπηρεταὶ καὶ τὰ ὠδήγησαν εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἀλλὰ δι' ἐμέ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

«Τέλος ὁμῶς, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔδυεν, εἶδον τὸν γέρω αὐθέντην ἐξεληθόντα μὲ κόσκινον εἰς τὰς χεῖρας. Ἦτο πολὺ λαμπρὸς γέρων κύριος, κατάλευκος τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον, ἀλλ' ἡ φωνὴ του τοιαύτη, ὥστε ἡδυνάμην νὰ τὴν διακρίνω μεταξὺ χιλίων. Δὲν ἦτο ὑψηλὴ, οὔτε πάλιν χαμηλὴ, ἀλλὰ πλήρης καὶ καθαρά, καὶ καλὴ, καὶ ὅταν διέταττε ἦτο τόσον σταθερά, καὶ ἀποφασιστικὴ, ὥστε πάντες, ἵπποι καὶ ἄνθρωποι, ἐγνώριζον ὅτι περιέμενεν ἀπ' αὐτοὺς ὑπακοήν. Αὐτὸς ἐπλησίασεν ἡσυχῶς, κινῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ κόσκινον, καὶ ὁμιλῶν ἱλαρῶς καὶ μὲ ἀβρότητα πρὸς ἐμέ, «Ἐλα κόρη μου. Ἐλα, Ἐλα.» Ἐμεινα ἀκίνητη καὶ τὸν ἀφῆκα νὰ μὲ πλησιάσῃ. Μὲ προσέφερε τὴν βρῶμην καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ τρώγω ἀφόβως. Ἡ φωνὴ του ἀφῆρσεν ὅλους τοὺς φόβους μου. Ἰστατο πλησίον μου χαϊδεύων καὶ περιποιούμενός με, ἐνῷ ἐγὼ ἔτρωγον, ἰδὼν δὲ τὰ κομμάτια τοῦ αἵματος εἰς τὰ πλευρά μου ἐφαίνετο ὀργισμένος. «Πτωχὴ κόρη! Σὲ κακομετεχειρίσθησαν! Σὲ κακομετεχειρίσθησαν!» Ἐπειτα ἡσυχῶς ἔλαβε τοὺς χαλινούς καὶ μὲ ὠδήγησεν ἡσυχῶς εἰς τὸ ἵπποστάσιον, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου τὴν στιγμὴν ἐκείνην Ἰστατο ὁ Σαμφών, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου ἐσιφώσα τὰ ὦτά μου καὶ τὸν ἐβούτησα. «Παραμέρισε,» εἶπεν ὁ αὐθέντης, «καὶ μὴ πλησιάσῃς, διότι ἐκαίμεν κακὴν ἐργασίαν σήμερον εἰς τὴν πτωχὴν φορβάδα. Ἐκεῖνος ἐμουρμούρισε καὶ τι ὅτι ἤμην ἵππος τσιναίρης ἀλλ' ὁ πατήρ τὸν διέκοψεν, εἰπὼν, «Ἀκουσον! Ἄνθρωπος κακῆς διαθέσεως, ποτὲ δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἓνα ἵππον καλῆς διαθέσεως! Σὺ, ὡς φαίνεται, δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὸ ἔργον σου, Σαμφών!»

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ

καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτοῦ.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνίνος ἦτο ὁ εὐγενέστατος τῶν ἐθνικῶν (εἰδωλοτρῶν). Ἡ κορωνὶς καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Στωϊκισμοῦ, ἐγεννήθη δὲ ἐν Ῥώμῃ τῷ 121 μ. Χ. Τὸ ἀρχικόν του ὄνομα ἦτο Μάρκος Αὐρήλιος Βῆρος. Ὁ πατήρ του Ἀντωνίος Βῆρος ἀπέθανεν ἐνῷ ἦτο Πραιτωρ (. . .) ἀφῆσας τὸν υἱὸν του Μάρκον νήπιον ὄντα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγαθῆς καὶ ἱκανῆς μητρός του Λουκιλλῆς. Τὸ καθεκὼν τοῦτο δὲν ἀφῆκε αὐτὴν μόνην νὰ εκπληρώσῃ ὁ ἀγαθὸς πάππος του Ἀντωνίος ὁ ἐπονομασθεὶς εὐσεβὴς, ἀμφότεροι δὲ ὅ,τε πάππος καὶ ἡ μήτηρ οὔτε κόπων οὔτε δαπάνης, οὔτε ἄλλου τινὸς μέσου ἐφεισθήσαν ὅπως ἀνατραφῇ ὁ Μάρκος καθὼς ἤρμοζεν εἰς τὴν θέσιν καὶ τὸ μέλλον του ὑπὸ πᾶσαν ἐποφίαν.

Ὅταν ὁ Μάρκος ἔφθασεν τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς υἱοθέτησεν ὡς διάδοχόν του τὸν Τίτον Ἀντωνῖνον τὸν εὐσεβῆ, ὅστις εἶχε νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάρκου, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ υἱοθετήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Κόμμοδον καὶ τὸν Μάρκον.

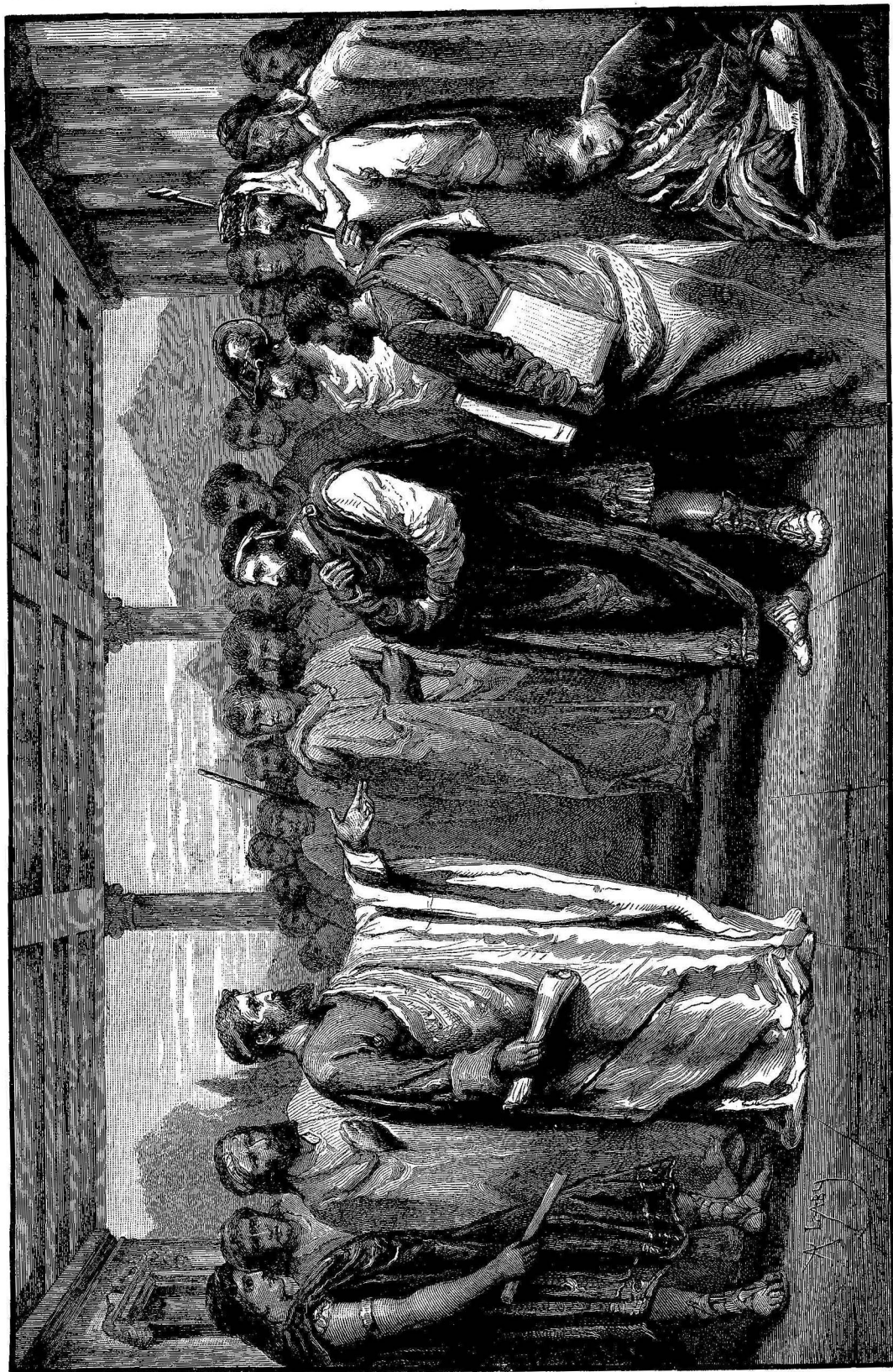
Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς, ὁ Μάρκος λαβὼν τὸν τίτλον τοῦ Καίσαρος, ἀφῆκε τὸ πατρικὸν ὄνομα Βῆρος καὶ ὀνομάζετο ἔκτοτε, Μάρκος, Αὐρήλιος Ἀντωνίνος Πῖος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνατροφῆς αὐτοῦ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἐκφράζεται οὕτω πως εἰς «τὰς Ἀναμνήσεις του.» «Εἰς τοὺς Θεοὺς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τοὺς ἀγαθοὺς προπάτορας, τοὺς ἀγαθοὺς γονεῖς, τὴν ἀγαθὴν ἀδελφὴν, τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους, τοὺς ἀγαθοὺς συντρόφους, τοὺς ἀγαθοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους — σχεδὸν τὰ πάντα ἀγαθὰ.» Συγχαίρει δὲ ἑαυτὸν, ὅτι εἰς κανὲν τῶν δημοσίων σχολείων τῆς Ῥώμης δὲν ἐφοίτησεν!

Ὅπως οἱ πλείστοι τῆς Ῥωμαικῆς νεολαίας τῶν ἡμερῶν του, ὁ Μάρκος ἤρχισε τὰς σπουδὰς του μὲ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν ποιησὶν ὑπὸ τοὺς διδασκάλους Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν, καὶ Κορνίλιον Φρόντην παιδαγωγοὺς δὲ εἶχε καλοὺς, ἰδίως τὸν Ρούστικον, ὅστις κατὰ τὴν ἐνύμωλον του τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ πρεπόντως καὶ νὰ φθάσῃ εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ζωῆς.

Κατὰ τὸ 11ον ὁμῶς ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰσῆλθεν εἰς ἄλλην πορείαν σπουδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησε κατὰ τὸν ἄλλον καὶ ἦτον μέχρι τέλους ζωῆς. Συναικειωθεὶς μὲ τὸν Ματθίον φιλόσοφον Διῶντην, τὸσον ἐδέχθη ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν, ὥστε ἀνέλαβε τὴν ἐνδυμασίαν τῆς σχολῆς του καὶ ἐντελῶς ἐγκατέλειπε τὴν ῥητορικὴν καὶ ποιησὶν χάριν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν νομικῶν, λαβὼν ὡς διδασκάλους τοῦ τὸν ἐκ Χαιρωνείας Σέξτον καὶ Βολουσιανὸν Μαρκιανόν, ὅστις ἦτο διακεκριμένος νομικός. Ἐπεδόθη δὲ ὀλοφύχως οὐ μόνον κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πρᾶξιν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν Στωϊκῶν καὶ ἐξ ὅσον λίτην καὶ κοπιώδη ζώην, ὥστε ἔβλαψε τὴν υἱείαν του. Παρὰ τῶν Στωϊκῶν διδασκάλων του ἐδιδάχθη πολλὰ καὶ ἐξάρετα μαθήματα. Νὰ ἐργάζηται πολὺ, νὰ ἀπαρτίζῃται ἑαυτὸν, ν' ἀποφεύγῃ ν' ἀκούῃ διαβολάς, νὰ ὑπομένῃ τὰς δυστυχίας, ποτὲ νὰ μὴ ἐκκλῖνῃ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ του, νὰ ἦναι σοβαρὸς ἀνευ ἐπιτηδεύσεως, τρυφερὸς εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους, νοουθεσίας, νὰ μὴ λέγῃ εἰς τοὺς ἄλλους «δὲν ἔχω ευκαρίαν,» οὔτε νὰ δικαιολογῇ διὰ τὴν μὴ εκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἔνεκα σπουδαίας ἐργασίας. Μὲ ὅλην ὁμῶς τὴν Στωϊκότητά του, ὁ Μάρκος διετήρησε τὴν γλυκύτητα καὶ τὸ ἀμέριστον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διαγωγῆς του. Τόσον ἀξέπραστος ἦτο εἰς τὸ λέγειν καὶ τὴν συμπεριφορὰν, ὥστε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν 23 ἐτῶν, καθ' ᾧ ἐδασίλευσεν ὁ θετὸς πατήρ του Ἀντωνίνος ὁ εὐσεβὴς μόνον δις ἐκκοιμήθη εἰς ἄλλην οἰκίαν. Τὸ 146 μ. Χ. ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ θετοῦ πατρὸς του Φαυστίαν.

Τὸ 161 μ. Χ. ὁ Ἀντωνίνος Πῖος ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀγρο-

Ὁ Μάρquis Λάρνακος ἐβλῶν πρὸς τὸν διδάσκαλον τῶν Ἀπολλωνίων τὸν ὀργανισθέντα διδάσκαλον διὰ τὴν διδασκίαν. Ἰστορεῖται ὅτι τὸν διδάσκαλον τούτον προσεκάλεσαν ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἀντωνίνος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἔλθων δ' εἰς Ρώμην καὶ προσελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀπεκρίθη, «Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ ἐπισκεπτεται τὸν διδάσκαλον καὶ οὐχὶ ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητήν,» ὅθεν ὁ αὐτοκράτωρ ἔστειλε τὸν Μάρχον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀπολλωνίου!

τικὴν τοῦ ἑπαυλιν 75 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, πρὶν δ' ἀποθάνῃ ἐκάλεισε παρὰ τὴν κλίνην τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ρώμης καὶ συνεστήσεν εἰς αὐτοὺς τὸν Μάρκον, τεσσαρακονταετὴ τότε ὄντα, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κοιμώδου, τοῦ ἄλλου θετοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκαλεῖτο Δαύκιος Βῆρος. Καὶ ἡ μὲν Σύγκλητος (Γερουσία) ἀπεφάσισε ν' ἀναγορεύσῃ τὸν Μάρκον μόνον Αὐτοκράτορα. Ἄλλ' οὗτος ἔδειξε τὴν γενναιοφροσύνην του πρὸς τὸν Βῆρον, ἀναδείξας αὐτὸν συναυτοκράτορα, καὶ μολοντόι ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ἦτο ἀντίθετος,

λάβῃ μέρος οὐδὲ κἀν νὰ παρηγορηθῇ, διότι ὁ Θρύμ, ὁ Παγετώδης Βασιλεὺς, τῷ εἶχε κλέψει τὴν σφύρα ν, τὸ ὄπλον τῆς δυνάμεώς του καὶ μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὸ ὑπερβόρειον βασίλειόν του. Ὁ Λόκης, ὅστις ἔκαμνε χρέη κήρυκος, ἀνεδέχθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν χώραν τοῦ Θρύμ καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν τῆς σφύρας. Ἀλλ' ἡ αἰτησίς του ἐγένετο ἀποδεκτὴ μὲ εἰρωνείαν παρὰ τοῦ γίγαντος βασιλέως, ὅστις συγ-

Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Θρύμ. (Νορβηγιανὸς μῦθος).

ὁ Μάρκος διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων του κατάρθρωσε νὰ διάγῃ εἰρηνικῶς μετὰ τοῦ θετοῦ ἀδελφοῦ καὶ συναυτοκράτορος αὐτοῦ ἐπὶ 8 ὅλα ἔτη.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΣΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΟΥ.

(Νορβηγικὸς μῦθος.)

Οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου εὐωχοῦντο ποτὲ εἰς τὰ Ὀλύμπια δώματα, ἀλλ' ἐκ τῆς συνοδείας τῶν ἐλειπεν ὁ Θόρ, ὁ Ὑψιβρεμέτης, καὶ δὲν ἤθελε νὰ

κατένευσεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Ἑρμού (Λόκη) ἐπὶ τῷ ὄρω ἡ βασίλισσα Φρυγία, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀλύμπου Ὅστιν, νὰ γείνῃ σύζυγός του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ τοῦ Θρύμ ἔκαμε τὸν Θόρ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Μετεμφιεσθεὶς δὲ διὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Φρυγίας καὶ καλύψας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ πυκνὸν πέπλον μετέβη εἰς τὴν χώραν τοῦ Θρύμ, ἵνα γείνῃ σύζυγος αὐτοῦ.

Πόσον ὁμως ἐξεπλάγῃ, ὅταν ἀφαιρέσας τὸν πέπλον ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς νομιζομένης Φρυγίας ἀνεκάλυψε τὸ τρομερὸν πρόσωπον τοῦ Ὑ-